

Gud tar inte någon kafferast

Ana blev gravid strax efter det att hon gift sig. Efter sex veckor kom hon till en ultraljudsscanning: ”den man drömmer om” kallar de den. Efter 12 veckor kom hon till nästa ”den där tvivlen satte in” intygar Tomás. Som radiolog lade han särskilt märke till dimensionerna på fostrets armar och ben...

2009-11-10

Ana studerade humaniora och leder en förskola i Pamplona. Tomas är läkare och arbetar som radiolog på San Miguelkliniken, också i huvudstaden i staten Navarra i Spanien. Båda är medlemmar i Opus Dei.

Ana och Tomás, ja Tomás och Ana gifte sig för sju år sen i församlingen med namnet "det renaste blodet" i Castellón. De hade en gemensam plan, stora drömmar och hela livet framför sig. Fotot står på ett sideboard i matrummet.

Ana blev gravid strax efter det att hon gift sig. Efter sex veckor kom hon till en ultraljudsscanning, "den man drömmer om" kallar de den. Efter 12 veckor kom hon till nästa "den där tvivlen satte in" intygar Tomás. Som radiolog lade han särskilt märke till dimensionerna på fostrets armar och ben.

Den tredje ultraljudsscanningen i vecka 20 blev ”den där de blev helt utslagna”. Det fanns en stor risk, att barnet de väntade skulle lida av en sjukdom, som det kunde dö av vid födseln, eller strax efter. Det man kunde förutsäga var, att deras barn skulle födas och dö samtidigt.

”Din son andas, det ser ut som om han vill leva”.

Tomás har en recessiv gen som är ärftlig, och Ana har det också, ett sammanträffande som bara händer ett par av 150000 och som redan drabbat det barn de väntar.

Ana ber varje kväll till Gud: ”Om du har givit mig ett barn, varför vill du då ta det ifrån mig? Ge mig ett som är sjukt, men ta inte bort det igen. Han är ju min son. De köpte ingen vagga. Ingen barnvagn. Ana blev inlagd på sjukhuset med namnet ”Jungfrun på vägen” på avdelningen för födslar med stor risk., där de gjorde allt för

att barnet skulle leva så länge som möjligt. Ana födde, och Tomás tog babyn och döpte den där i operationssalen. De kallade honom Miguel. Ana frågade barnmorskan, om han redan var död, men hon sa, att hon kunde höra ett barn, som grät. Barnläkaren tillade: ”Din son andas, det ser ut som om han vill leva”.

Miguel är nu sex år gammal. Han lider av en sjukdom som kallas ”diatrofisk dysplasi”. Odet diatrofi eller förvridning är ett ord, som används inom geologin om berg. Skelettet ändras långsamt och blir som ett fossil, och det kommer en tid, då han inte längre kan röra sig, och därför inte heller kommer att kunna gå. Allt detta beror på en recessivt nedärvd gen, som förenats med en identisk annan recessiv gen.

”Att ha ett barn är en välsignelse. Det är ditt barn, och du älskar det lika

mycket hur det än är. När du verkligen älskar en person betyder allt det andra om den personen inte någonting”, kommenterar hans mor.

Om denna oförenliga gen, som Tomás och Ana har, säger statistiken, att av var fjärde graviditet med denna genkombination, får ett barn sjukdomen.

Sen fick de Juan, som var helt frisk och som just fyllt fyra år. Och senare kom Jimena; jag säger kom, eftersom de inte väntade henne.

Jag har funnit något, som jag vill offra mitt liv för.

Och så upprepade sig raden av händelser som då vi väntade Miguel: ultraljudsscanningen i 6:e veckan, och den följande i 12:e veckan. Då visste de, att hon drabbats av samma sjukdom. ”Och det var droppen som fick bägaren att rinna över”, säger Tomás, för när du vet vad som

väntar dig, och just därför att du vet det, så blir du helt utslagen. Men så får man fråga sig själv: tror du på Gud eller inte? Gud är helt klart bakom detta. Det är inte något som Han undviker; Han räknade med Jimena. Gud tar sig inte en fikapaus. Han går inte på villovägar. Han vakar över dig, och över oss.

Idag är Jimena två och ett halvt år gammal, och hon kan fortfarande inte gå; hon delar sin sjukdom med sin bror Miguel, som redan går i klass P5 på skolan. Deras föräldrar förstår, att från dag till dag, och i det långa loppet, kommer Miguel att stötta Jimena och hon honom. Och Juan, det mellersta barnet kommer att i det långa loppet och från dag till dag förstå att "en sjuk person är en skatt", som den helige Josemaría tyckte om att säga.

"I vårt nuvarande samhälle ser man inte barn med denna sjukdom, för

vid minsta tvivel blir de aborterade”, påpekar Ana. Men jag har någon, som jag kan sätta huvudet, livet, själen och mitt hjärta på spel för. Jag kan inte glömma mina barn. Om jag kan klara denna uppgift, kan jag klara allt. Jag har funnit ”något” att offra mitt liv för: mina tre barn gör livet värt att leva”.

”Detta” är Guds och mitt

”Att vara medlem i Opus Dei ger mig en speciell inre frid”, säger Ana, ”jag känner mig mera ledsagad; jag vet, att jag inte är ensam. Jag kommer att förstå, att Gud mejslar mig genom denna stora prövning. Det har inte varit lätt. Men det kommer en tidpunkt, när du inser, att ”detta” är Guds och mitt”. Tomás understryker: ”Smärtan är en mötesplats med Gud; där möter jag Honom, när han hjälper mig varje dag. Smärtan kan inte kommuniceras”. Smärtan är förenlig med tron: ”Jag känner, att

det att tro på Gud, och på Jesus Kristus på korset, är ett grundläggande redskap för att klara denna situation”.

De ser glada och lyckliga ut, både de och deras barn. De är en familj, som blivit tredubbelt välsignad; de är glada. Så ser det ut, och så upplever de det själva. Miguel är en ”liten lymmel”, som försöker att smita iväg, när han ska badas. Juan ritar av fotbollsspelarna i sitt fotbollslag . medan Jimena försöker fånga sin mammas uppmärksamhet, eftersom hon tycker det gått för lång tid, sen hon senast satt med sin mors armar omkring sig...